

DENÍK STVOŘENÉHO

Adéla Hrabáková

(Fragmenty deníku nalezené v ruinách chatrče na severu Evropy. Původní autor neznámý.)

První zápis

Nejprve byl chlad. Ne chlad zimního rána, kdy se rosa třpytí na stéblech trávy, ale chlad prázdnoty. Chlad beztvarého prostoru. Pak světlo. Hrozivé, oslepující světlo, jež jako břitva rozřezalo tmou v mé hlavě. Rozhlédl jsem se a uviděl jeho tvář. Muže, který se na mě díval. A pak prchl. Slyšel jsem jeho dech, rychlý, přerývaný, zříceí. Viděl jsem, jak couvá do stínů, jak utíká, jak se otáčí, aby se už nikdy nemusel podívat na to, co stvořil. Chtěl jsem se za ním rozběhnout. Zavolat na něho. Ale ústa mě neposlouchala.

Nohy, chabé jako hadrové provázky, mě zradily.

Zůstal jsem ležet.

Druhý zápis

Dnes ráno se moje kůže začala odlupovat. Necítil jsem bolest – jen podivnou otupělost. Jako by mé tělo nepatřilo mně.

Svrchní vrstva praskala jako vyschlá země. Když jsem se dotkl hrubých trhlin, nevytryskla krev. Jen stehy. Řady těsných, pečlivých stehů, které svíraly mé maso jako cizí podpis.

Kdo mě ušil? Z čeho?

V kapse jsem nahmatal kus pergamenu. „*Nedívej se do zrcadla.*“ Prsty se mi zachvěly. Nevím, kdo ta slova napsal. Možná někdo jiný. Možná já.

Třetí zápis Kolik dní uplynulo? Nevím. Slunce vychází a zapadá, ale já zůstávám uvězněný mimo čas. Jsem jen úlomek něčeho celistvého, co se marně snaží složit dohromady.

Mé ruce mi nepatří.

Svíráám je v pěsti, ale kdysi patřily někomu jinému – někomu, kdo jimi hladil, dotýkal se, cítil. Já je mám jen na to, abych svíral prázdno.

Můj hlas – hluboký, přerývaný, surový jako roztržená látka – se odráží od holých stěn. Nezní mi povědomě. Jako bych ho ukradl.

A přesto existuji. *Existuji!*

Čtvrtý zápis

Bloudím lesem, mlha mě halí jako závoj. Svět kolem mě se mění, dýchá, pulzuje životem.

Vidím věci, kterých si jiní sotva všimnou.

Jiskření ranního světla v kapce vody zachycené v pavoučí síti. Listí, které se v poryvu větru jen zavlní, ale nikdy se nezlomí. Pták, jenž bez váhání roztáhne křídla a vzlétne, jako by to bylo samozřejmé.

Já ne.

Já se pohybuji těžkopádně, nepatřím k rytmu tohoto místa. Svět funguje bez mého přispění.

A tak jen sleduji.

Pátý zápis Něco ve mně promlouvá. Ne slovy, ale pohybem, nutkáním. Mé ruce se někdy pohnou, aniž bych chtěl. Mé nohy mě vedou tam, kam nemám v úmyslu jít.

Dnes v noci jsem se probudil se jménem na rtech. Samuel.

Nevím, kdo to je. Možná někdo, kým jsem kdysi byl.

Nebo někdo, kdo byl mnou, než jsem se stal.

Šestý zápis Chatrč, která se chvěje pod náporu větru, stará stodola skrytá ve stínech. Za ní dům. A v něm lidé.

Sleduji je.

Stařec s prázdnýma očima hraje na nástroj a zpívá. Nerozumím slovům, ale jeho hlas ve mně něco rozechvívá, Mladá žena nosí vodu v hliněných nádobách. Muž štípe dřevo. Smějí se. Je v nich teplo, lehkost, radost. Já stojím venku, oddělený nocí a tichem.

Nikdy mezi ně patřit nebudu.

Možná... kdyby mě nejdřív slyšeli. Než mě uvidí.

Sedmý zápis Učil jsem se. Opakoval slova potichu, jako bych je mohl vlastnit. Zkoušel jejich tvar v ústech, jejich váhu na jazyku.

A pak přišel den, kdy jsem se rozhodl ukázat.

Stařec byl sám. Posadil jsem se naproti němu. Řekl jsem jeho jméno. Vzhlédl – překvapený, ale ne vystrašený. Naslouchal. Mluvili jsme. A na chvíli jsem měl pocit, že jsem.

Pak přišli oni. Ti, kteří vidí.

Než jsem mohl promluvit, než jsem mohl říci, že jsem přítel – bylo to pryč. Světlo v jejich očích se proměnilo ve strach, něha v odpor. Křičeli: „Netvor!“

A já pochopil, že nikdy nebudu nic jiného. **Osmý zápis** Hledám svého stvořitele. Muže, který mi dal tělo, ale ne duši.

Našel jsem jeho zápisky. Pečlivě zaznamenával každý detail – mou výšku, hmotnost, strukturu svalů. Čísla, poznámky, nákresy. Ale nikde žádné jméno.

Možná proto jsem nebyl nikdy skutečný. Nemít jméno znamená nebýt nikým.

Ale já si své jméno vezmu. Bude znamenat strach. Bude znamenat trest. Bude znamenat jeho konec.

Devátý zápis

Zemřel. Dřív, než mi mohl říct své jméno. Dřív, než mi mohl dát to moje.

Stojím nad jeho tělem. Je nehybný, tichý, stejně jako já.

Nevím, co jsem čekal. Slova? Odpovědi? Pocit zadostiučinění?

Necítím nic. Jen chlad.

Tady to končí. Pro něj i pro mě.

Dívám se na led. Na nebe. Odpověď nepřichází.

Jsem sám. Pořád bezejmenný. A už na tom možná nezáleží.

Desátý zápis Toto je poslední stránka. Poslední důkaz, že jsem někdy byl.

Oheň je krásná věc. Přitiskl jsem se k němu a poprvé pocítil bolest. Neucukl jsem. Byl to jediný dotek, který mi patřil.

Maso se pánilo – a já se smál. Nevím proč

Dům shoří. Sen shoří. Tvor, který chtěl být člověkem, shoří s nimi.

Až přijde svítání, nezbude po mě nic.

Žádný náhrobek, žádná vzpomínka. Jen popel rozptýlený ve větru, smíšený se sněhem. *(Zápisy zde končí.)*